

La humanitat

Any II : Núm. 300
Barcelona, dimecres, 26 d'octubre 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

DIU M. DALIMIER

Un interviu amb el ministre del Treball de França

Madrid.—"El Sol" publica el següent interviu amb el ministre del Treball de França, M. Dalimier:

"Li hem preguntat la seva impressió sobre la política social espanyola, i ens ha contestat:

—Es un esforç digne de toda admiració, especialment el fet que aquest

presenta, a més, la xifra una corba descendent.

—Durant l'hivern també?

—Em refereixo al moment actual. Naturalment que és, en certa manera, satisfactoria la nostra realitat d'avui, perquè la quantitat d'obres franceses sense treball és menor que a la mateixa època de l'any passat. De totes maneres aquesta situació del món no es pot sostenir. L'altre dia me'n parlaven uns obrers socialistes. I em deien que és desconsolador que els nois que acaben de fer el seu aprenentatge no troben treball, i que els que el troben el tinguin solament per a dos o tres mesos.

—Voleu dir-me quelcom de la vostra tasca ministerial?

—Crec que el que més em pot satisfere entre el que he fet darrerament es refereix precisament al socors de l'atur. Abans s'auxiliava solament durant cent vuitanta dies. Jo he suprimit aquest límit. He establert, a més, el socors contra l'atur per a obrers intel·lectuals. Ja no és sols el treballador manual el que rep ajut, sinó també els artistes, escriptors, periodistes, pintors, escultors...

—Què penseu de la Conferència econòmica de Londres?

—Allà es reuniran, el gener, economistes, tècnics, experts, persones preparades. Discutiran els diversos problemes que la crisi planteja des del punt de vista tècnic. Això és molt important; però el que més interessa és arribar a una solució pràctica. I aquesta no es veu. Resulta difícil. Jo vinc ara de Toulouse, on s'han reunit banquers i comerciants per a tractar d'això i no trobaren solució. Es de desitjar que es trobi. Si no surt de Londres, els resultats seran terribles.

—Com veieu les relacions actuals entre Espanya i França?

—La cordialitat entre els dos països s'intensifica cada vegada més. La simpatia de França vers Espanya és cada dia major, la qual cosa em produeix immensa satisfacció. Jo, personalment, tinc gran estimació per Espanya. Durant la guerra vaig visitar aquest país. Estava jo aleshores al Ministeri de Belles Arts. Davant la impossibilitat de fer Exposicions a París, pel bombardeig, vàrem anar a Barcelona. Els artistes espanyols tingueren vers nosaltres gentilesses inolvidables. Ens fou cedit un magnífic palau; pagaren la instal·lació, el trasllat dels quadros... Emmerçà la ciutat cent mil pessetes. Jo vaig ésser especialment afalagat pels intel·lectuals catalans. En tinc un gran record d'aquells dies.

—Quina conseqüència n'espereu del viatge del president Herriot?

—No puc dir-ho. Jo no sóc l'indicat a parlar d'aquest viatge. Però, així sí, tot el que s'ha dit sobre pactes secrets és ridícul.

—I del vostre?

—Es pot arribar a fer quelcom. Fóra interessant establir algun acord en relació amb els obrers parats dels dos països. Tenim ja Tractats de reciprocitat amb Itàlia, Polònia i Alemanya. A França, especialment a París, hi ha molts obrers espanyols que, naturalment, no perceben ajut. Per a això es podria arribar a un acord per ambdues parts. Els obrers francesos a Espanya tampoc no en tenen.

El ministre acaba expressant la seva confiança en les tasques del Congrés i reiterant els seus elogis als treballs de la República.

PERE CAVALLER, DIU...

El comissari de la Generalitat a Tarragona creu en un triomf de l'Esquerra per tots els indrets de Catalunya

El senyor Pere Cavaller, comissari de la Generalitat a Tarragona, ha fet, respecte a la propera lluita electoral, les següents manifestacions:

—Crec que l'Esquerra Republicana de Catalunya obtindrà un assenyalat triomf arreu de la nostra terra no precisament pel prestigi que li ha donat l'obtenció de l'Estatut, sinó perquè la seva tàctica és neta i pura i per tant, la que millor pot merèixer les simpaties de la democràcia catalana que vol ésser tractada com a part d'un poble que té reconegut el dret a regir-se a si mateix, i no com a integrant d'una colònia sotmesa al protectorat dels partits no catalans.

Si els meus pressentiments es confirmen, les comarques tarragonines s'hauran incorporat definitivament a Catalunya, de la qual n'han viscut bon xic allunyades a causa del caciquisme practicat ací tant pels monàrquics com per alguns republicans històrics.

CARNET PARLAMENTARI

Pocs diputats. El saló de sessions mig buit. Al banc blau el ministre de Justícia, que sembla adormit.

Als bancs catalans, Palet i Barba, Layret, Estelrich, Pere Coromines, Carrasco i Lluís Companys, que sosté una animada conversa amb Lluís Bello.

El senyor Pere Coromines és abordat per uns diputats amics, respecte del seu ingrés a l'Esquerra.

—Això no havia d'estranyar a ningú — diu —. Jo sempre he votat, al Parlament, les solucions més esquerranes. A més, he estat fidel i disciplinat a les ordres de la minoria. Ingresso, ara, oficialment, aprofitant l'oportunitat del requeriment del senyor Macià, però ja em considerava subjecte a la seva feitura.

El senyor Domingo creu que a Tarragona el Partit Radical Socialista tindrà un èxit esclatant. I que l'Esquerra no representa ni significa res, allí.

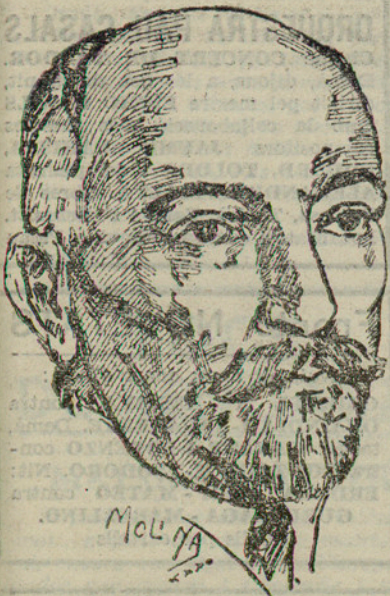
El senyor Berenguer, director general d'Indústries, pensa el mateix.

Hi ha aquí un gran interès pel resultat de les eleccions en aquella "provincia".

Ha tornat a sortir "El Imparcial", i segueix la seva propaganda contra Catalunya.

Dies ençera, "El Progreso", de Barcelona, deia que "El Imparcial" havia estat adquirit per amics polítics del senyor Lerroux.

Que se'n assabentin a Barcelona. No val a declarar-se autonomista a Catalunya i fer política d'odi a Catalunya, a Madrid.

M. DALIMIER

avencos socials hagin estat incorporats a la Constitució. Es l'avantatge dels països que tenen Constitucions noves, i Espanya ha sabut aprofitar-se d'aquesta oportunitat. La ratificació de Convenis portada a terme des de l'adveniment de la República demostra l'orientació que la política espanyola pren en aquest sentit. Jo segueixo de prop la tasca del senyor Largo Caballero i puc dir sincerament que té el meu aplaudiment.

—Quins resultats n'espereu de la Conferència que se celebra a Madrid?

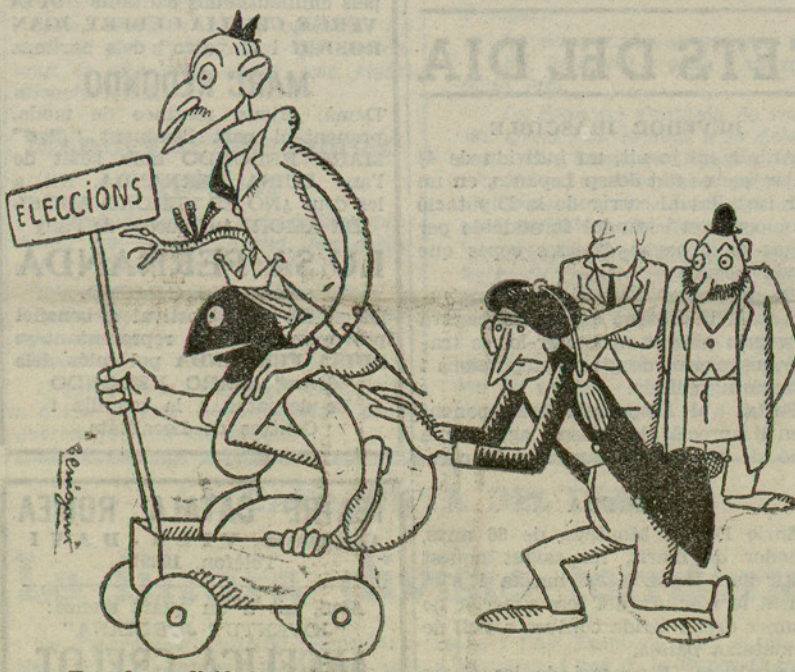
—Crec que es pot aconseguir un avenç considerable a favor de la justícia i de la pau social. Nosaltres aspirem a que aqueixa sigui la nostra obra. Es precis remeiar la calamitat que representa per al món actual el fet que hi hagi vint milions d'homes sense treball. La crisi és enorme. Hi ha països que la sofreixen de manera espantosa, com els Estats Units. Per a remeiar-la s'estudien fórmules diverses, entre les quals es destaca ara, amb grans probabilitats d'acceptació, la de l'establiment de la setmana de quaranta hores.

—Crecieu que s'arribarà a implantar?

—No pretenc fer de profeta; però és molt possible que aquesta sigui la fórmula. Si l'aguda crisi actual subsisteix, no hi ha més remei que arribar a solucions d'aquest tipus. S'ha d'anar francament a una redistribució del treball. Està clar que aquest és un acord que sols es pot acceptar en un pla internacional. Cap país aïlladament no ho implantaria. França, per si sola, no podria fer-ho. Així ho vaig exposar ja clarament al Parlament.

—L'atur a França, és menor que en quasi tots els altres països?

—En efecte. Ara la nostra xifra de parats és d'uns 250.000 solament. I

—Fem la coalició de dretes! Fem la coalició de dretes!

COMENTARIS ELECTORALS

S'ha reunit la Lliga. I un dels seus acords va ésser protestar del decret de convocatòria del Parlament de Catalunya.

Es veu que el protestar, des que vingué la República, és la tasca primordial de la Lliga.

—Els probables i possibles candidats de la Lliga estan amb l'ai! al cor.

En Pol es nega a confirmar les seves esperances.

—Només hi ha un nom segur — els diu —: el de Ventosa.

I els candidats s'amagreixen.

Han arribat a Barcelona els senyors Florensa i Romà Sol, de Lleida.

Venen a gestionar, amb no sabem què, la formació d'una candidatura única contra l'Esquerra.

El perdre temps és un dret indiscutible de l'home.

Els federals, després del seu acord de voler amar sols a la lluita electoral, han fet públic un llarg manifest explicant el seu ideari. Un dels paràgrafs de dit manifest diu així:

"El Estatuto en vuestras manos será un instrumento de libertad, progreso y amplia cordialidad; constituirá algo así como la enseñanza práctica de la posibilidad de la República federal; pero el castellano, el aragonés, el gallego, vasco, murciano, etc., será considerado aquí lo mismo que el catalán. Esto, si triunfamos, será un hecho, y, si no vencieramos, un derecho que haremos respetar pese a quien pese." En quedem assabentats.

Derri o demà passat és esperat a Barcelona el cap del partit radical, senyor Lerroux, per tal d'ocupar-se de la campanya electoral.

A Ripoll s'ha constituït, amb el nom de Centre Republicà del Ripollès, una entitat adherida a la Lliga.

Que malament sona la paraula Republicà en llavis dels lliguers! Caldria protestar-ne.

A Tarragona surt un diari catòlicíssim que es diu La Cruz.

Aquest diari catòlicíssim publica, en un dels seus carrers números, la següent falsedat:

"Fijate, lector, en que la Generalidad avala la cuenta de crédito de la Asociación de cosecheros de avellana; ...en que lenguas viperinas aseguran que es un procedimiento nuevo para comprar votos."

Molt catòlic, apostòlic i romà!

Diu La Veu, en un article electoral, que no s'explica els entusiasmes que senten els pobles de Catalunya pel senyor Macià.

Ho comprenem.

Com tampoc no s'explica, segurament, la repulsa que els pobles de Catalunya senten pel senyor Cambó.

Un anunci de la Lliga que ens complau reproduir:

"El senyor secretari general de la Lliga Regionalista rebrà el públic, de dotze a dos quarts de dues, i l'organització de Barcelona, de sis a vuit del vespre."

El senyor secretari!
D'això se'n diu saber servir els respectes!

A Girona, la Lliga ha proclamat els candidats senyors Joaquim Batlle i Martínez, Pelai Negre i Pastells, Narcís Carxys i Bellapart, Alfred Dorca i Blanch, Joan Vallés i Pujals i Pere Madi i Rossinyol, proposats per les organitzacions dels Partits judicials de Figueres, Girona, La Bisbal, Olot, Puigcerdà i Santa Coloma de Farnés. Encara els manquen cinc noms.

Candidats de l'Esquerra que, per a

Lleida, preparen els Centres comarcals del Partit:

Macià, Humbert Torres, Pere Mias, Enric Canturri, Pere Coromines, Josep Maria España, Magre, Sauret i Viadín.

Es reserven dos llocs a la Joventut Republicana de Lleida.

Dia Solidaridad Obrera, l'òrgan de la F. A. I.:

"Que Cambó, en 1917, de acuerdo con el Padre Ruperto, del convento de Pompeya, traicionó el anhelo renovador de la Asamblea de Parlamentarios."

Que, en 1918, afianzaba la Monarquía mandando a Ventosa y Calvell, al famoso Gabinete de Unión Nacional, presidido por Maura.

Que, en 1920 y 21, al frente de las "fuerzas vivas", exigió del Gobierno un "gobernador que gobernara". Y nos mandaron a Martínez Anido.

Que, en 1923, inició de nuevo el terrorismo blanco que debía aniquilar las fuerzas del proletariado y facilitar el camino de la Dictadura. A comienzos de marzo, Salvador Seguí caía ametrallado en la calle de la Cadena. Que, días antes del golpe de Estado del general Primo de Rivera, estuvo con él reunido en Font-Romeu, juntamente con Puig y Cadafalch y Bertrán y Musitu.

Que, durante la Dictadura, colaboró incesantemente para sostenerla. Y cuando la formación del último Gabinete monárquico que presidió el almirante Aznar — el de los fusilamientos "cominales" — delegó de nuevo al "genial" Ventosa y Calvell.

I acaba dient així:
"Cambó ha vuelto. Es el mismo de siempre. Idéntico es también el régimen. Monarquía y República se van, puesto que tienen un denominador común: el capitalismo."

Le conocemos. Importa no olvidarle. Pensamos darle la preferencia que merece para que el proletariado sepa dónde están sus enemigos, todos sus enemigos, tanto más peligrosos cuanto mayor es el siglo con que proceden."

La F. O. C., de dubtosa procedència, va dir que anava coaligada amb la U. S. C. i d'acord amb l'Esquerra.

Això darrer és d'una falsedat tan evident que fóra pueril desmentir-ho, car es desmenteix tot sol. Els homes de l'Esquerra Republicana no poden tenir cap tracte, ni tant sols el salut, amb Clavé, el vice-president dels Sindicats Lliures, amic de Sales i Martínez Anido i directiu de la famosa Penya Blanca. I la U. S. C., pel seu compte, ens adreça la següent nota:

"La premsa ha publicat una nota d'una entitat que es diu obrera, anomenada Federació Obrera Catalana, parlant de convenis electorals amb la Unió Socialista de Catalunya. Cal fer constar que aquesta Unió sols ha concertat pactes electorals amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, i es sent com és un Partit d'una sola disciplina no ha de realitzar cap entesa amb cap altre partit polític que no sigui amb els seus aliats des del 12 d'abril. Per tant, pot desmentir-se en absolut qualsevol persona o col·lectivitat que digués que té cap tracte polític o electoral amb la Unió Socialista de Catalunya."

El Borbó s'enfutisma per la vinguda de Herriot a Espanya

I s'assegura que pensa abandonar França

Madrid, 26. — Notícies que es reben de París diuen que entre els grups d'emigrats monàrquics espanyols s'assegura que Alfons de Borbó ha pres la resolució d'abandonar definitivament la seva residència de Fontainebleau, per creure que el viatge del primer ministre francès a Espanya és una prova de la complacència amb què l'actual Gabinet francès jutja el seu destronament. Això sembla que ha fet dir a alguns dels seus íntims que se'l considerava en aquest país com un indesitjable, indicant que fa falta ésser sord per a no donar-se compte de l'ocorregut.

Per ara, signora on fixarà la seva residència l'ex-rei. Es parla de diversos països, però res pot afirmar-se concretament. L'únic que pot dir-se és que és irrevocable la seva decisió d'abandonar França.